

Θαρω πώς μ' ἐννοήσατε...

- Δ.— Χωρίς ἀμφιβολίαν.
 Φ.— Μὲ πόσῃ ἐννοούμεθα κί' οἱ δηό μας εὐκολίαν!
 Ἐγὼ εὐθύς σᾶς ἐννοῶ εἰς ὅ,τι μοῦ εἰπῆτε,
 ἀλλὰ καὶ σεῖς, παρατηρῶ, ἀμέσως μ' ἐννοεῖτε.
 Μόνον μαζί σας ὑψηλὰς ἰδέας κατεβάζω.
- Δ.— Ἄλλ' ὅμως λέγετε πολλά...
 Φ.— Καὶ εἰς αὐτὸ σᾶς μοιάζω.
 Αἱ κεφαλαί μας, φαίνεται, σκοποῦς μεγάλους κρύ-
 [πτουν
 καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα συχνότατα συμπίπτουν.
- Δ.— Ἐπιθυμῶ τὸ σχέδιον ν' ἀκούσω μὲ μανίαν.
 Φ.— Ἐνῶ λοιπὸν θὰ εἶμ' ἐγὼ εἰς τὴν Μακεδονίαν,
 ἀποβιβίζετε στρατὸν κατὰ τὸν ἄνω τρόπον
 καὶ εἰς τὴν δούλην Ἡπειρον, χωρὶς κανένα κόπον,
 ὑπὸ τοῦ φίλου Περικλῆ τὴν ἀρχιστρατηγίαν
 καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἅς μείνουν εἰς ἀργίαν.
 Ὅταν λοιπὸν κηρύξετε τὸν πόλεμον ὅστιν Πύλη
 τὸν Μάη, τὸν Ἰούνιον, ἢ τὴν Ἀπρίλη,
 δὲν θάχωμε τρεχάματα καὶ οὔτε πῆγαιν' ἔλα,
 οἱ εὐζωνές μιν ἔξαφνα φοροῦν τὴ φουστανέλα
 καὶ οἱ ἐχθροὶ προσβάλλονται μετὰ πολλῆς μανίας
 κί' ἐκ τῆς Ἡπείρου ἐνταυτῷ κί' ἐκ τῆς Μακεδονίας,
 ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μὲν ἐμοῦ τροχάδην ἐρχομένου,
 ἀντίκρου δὲ τοῦ Περικλῆ ἐστρατοπεδευμένου.
 Ὅρμῃ λοιπὸν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τὸ δεξιὸν μου κέρασ
 καὶ τοὺς κτυπῶ ἐκ τῶν ἐμπρὸς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
 συγχρόνως δὲ τὰριστερόν τὰ νῶτα των προσβάλλει
 καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε καὶ ἅπ' ἐδῶ πᾶν κί' ἄλλοι.
 Τοιοτοτρόπως τῶν ἐχθρῶν ἐξαίφνης εὐρεθέντων
 σ' αὐτὰ τὰ δύο κέρατα καὶ ἀνακατωθέντων
 καὶ κουτουλούντων τοὺς ἐχθροὺς τῶν δύο μας κε-
 [ράτων
 καὶ ριπτομένων κατὰ γῆς σκευῶν τε καὶ ἀρμάτων
 καὶ σφαζομένων ἀπηνῶς κί' ἀγρίως κραυγαζόντων...
 ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἄκουσα ὅτι σκάλα κάποιον βρό-
 [ντον.
- Δ.— Σᾶς φαίνεται...
 Φ.— Ἄς κλείσωμεν καλλίτερα τὴ σάλα,
 διότι ἐτοιμάζομαι νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἄλλια.
 Καὶ σφαζομένων τοιγαροῦν κί' ἀγρίως κραυγαζόντων
 καθὼς εἰς μίαν ἔρημον ἀγέλη ἐκ λεόντων
 καὶ ἄλλο τρίτον κέρατον φυτρώνει μὲς ὅτι μέση
 καὶ τότε πλέον νὰ σωθῆ κανεὶς δὲν θὰ ἔμπορέση.
 Ἄν θέλετε τὸ σχέδιον, τὸ ἔχω ὅστιν κασσέλα,
 γιὰ αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν εἶναι παῖξε γέλα
 καὶ πρέπει τέτοια πράγματα κανένας νὰ τὰ κρύβῃ...
 Ἰδοὺ! αὐτὰ ποῦ βλέπετε μὲ κόκκινο μολύβι
 εἶναι τὸ κέρασ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τοῦ Περικλέτου,
 ποῦ στέκουν κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου
 ἐκεῖνο μὲ τὸ κίτρινο εἶναι τὸ ἄλλο κέρασ,
 ποῦ ὡς ὀπισθοφυλακὴ θὰ φθάσῃ τὸ ἐσπέρας,
 αὐτὰ δὲ τὰ ὀλόμαυρα σημεῖα ὅστιν ἀράδα
 σημαίνουν τὴν Ἀνατολὴν καθὼς καὶ τὴν Ἑλλάδα,
 τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν,
 τὸ Μεξικόν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Τρανσυλβανίαν.

Ναὶ μὲν αὐτὰ πρὸς τὰ λοιπὰ δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι,
 ἀλλὰ τὰ ἐξωγράφισα κί' αὐτὰ ἐν παρενθέσει,
 διότι ἔτσι μ' ἄρεσε καὶ τᾶβαλα γιὰ χάρι...
 δὲν πρέπει καὶ νὰ σκάσωμε ἅπ' τὸ πολὺ μαράζι.

- Δ.— Ἀφήσετε νὰ τὸ σκεφθῶ καὶ νὰ τὸ μελετήσω
 κί' ἀργότερα θὰ σᾶς ἰδῶ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.
- Φ.— Ἐὰν αὐτὸ τὸ σχέδιον ποῦ σᾶς καθυποβάλλω
 δὲν σᾶς φανῆ στρατηγικόν, εὐθύς σᾶς φέρνω ἄλλο
 κί' ἂν τύχῃ νὰ μὴν εὑρετε κατάλληλον κί' ἐκεῖνο,
 ἀμέσως τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον σᾶς προτείνω.
 Ὡς ποῦ νὰ γίνῃ πόλεμος πιστεύω νὰ προφθάσω
 πενήντα νέα σχέδια νὰ σᾶς παρουσιάσω.
 Δὲν πρέπει σεῖς νὰ ἔχετε καὶ τούτῃ τὴν φροντίδα...
 ὡς τώρα ἐκουράσθητε πολὺ γιὰ τὴν πατρίδα
 καὶ εἶναι δίκαιον κί' ἐγὼ, ἀφοῦ δουλειὰ δὲν ἔχω
 καὶ ἀμεριμνομέριμος ὅστους καφφενέδες τρέχω,
 τὸν μέλλοντά μας πόλεμον νὰ σχεδιογραφήσω
 κί' ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους σας νὰ σᾶς ἀνακουφίσω.
- Δ.— ὦ ! μὴ μερσί!..
 Φ.— Ἄ! τίποτε... αὐτὸ δὲν μὲ πειράζει,
 σὰν κάνει σχέδια κανεὶς πολὺ διασκεδάσει.
- Δ.— Μὲ ἀγαπᾶτε ἀληθῶς καθὼς κανένας ἄλλος.
 Φ.— Καὶ ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος Φιλίππου ὁ μέγας,
 ὁ ὑποτάξας τὰς φυλὰς τῆς ὅλης οἰκουμένης,
 ἐφώναζε πῶς ἤθελε νὰ εἶναι Διογένης,
 ἂν μέγας, ὅπως ἔλεγε, Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο,
 κί' ἐγὼ σᾶς λέγω, Πρόεδρε, καὶ τὸ διακηρύττω
 πῶς ἂν δὲν ἦμουν Φασουλῆς καὶ εἶδος μπεχλιβάνης,
 θὰ ἐπεθύμουν βέβαια νὰ εἶμαι Δεληγιάννης.
- Δ.— Πῶς θ' ἄντα μείψω, κύριε, τὴν τόσῃ σας ἀγάπῃ!
 Φ.— Μὲ συγχωρεῖτε πρὸς στιγμὴν ἐὰν παρεξαιρέσῃν,
 πλὴν τώρα, φίλε Πρόεδρε, μονάχον σᾶς ἀφίνω,
 ἀλλὰ μὴ λησμονήσετε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο.
- Δ.— Θὰ τὸ ἰδῶ, ἀγαπητέ, μὲ προσοχὴν μεγάλην.
 Φ.— Δὲν θέλω νὰ τὸ δείξετε εἰς τὸν Μαυρομιχάλην.
- Δ.— Πολὺ καλά...
 Φ.— Σᾶς χαιρετῶ... τὸ κίτρινο σημάδι
 εἶναι τὸ τρίτον κέρατον ποῦ θάλλῃ πρὸς τὸ βράδυ.
- Δ.— Ἐννόησα...
 Φ.— Σᾶς χαιρετῶ, ἀλλὰ ἐν συντομίᾳ
 σᾶς λέγω πῶς τὰ κόκκινα πρὸς δεξιὰν σημεῖα
 εἶναι τὸ κέρασ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τοῦ Περικλέτου,
 ποῦ στέκουν νὰ κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου.
- Δ.— Πολὺ καλά... ἐννόησα...
 Φ.— Τὰ δὲ πρὸς τὴν γωνίαν...
 Δ.— Σημαίνουν τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Τρανσυλβανίαν.
- Δ.— ὦ! μάλιστα... εὐχαριστῶ... σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλιν,
 ἀλλ' ὅμως μὴν τὸ δείξετε εἰς τὸν Μαυρομιχάλην.
- Δ.— Μείνετε ἡσυχος γι' αὐτό...
 Φ.— Καιρὸς γιὰ νὰ πηγαίνω.
 Δ.— Καὶ μ' ἄλλο νέον σχέδιον ἐδῶ σᾶς περιμένω.

Μυθιστόρημα τερπνόν
 καὶ ὀγκῶδες κί' εὐθηνόν.

Μυθιστόρημα «δ Γζάννης» ζωηρόν τε καὶ ποικίλον,
 ποῦ τοῦ Ραμπανᾶ ὡς τώρα κατεστῆλιζε τὸ φύλλον
 καὶ ὁ ἴδιος συντάκτης τῶχοι ὄλο μεταφράσει,
 ποῦ κανένας εἰς τὸ γούστο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν περάσῃ,

ἔξεδόθη πρὸ ὀλίγου φιλοκάως μετ' εἰκόνων
 καὶ τιμᾶται, κύριοί μου, ἀντὶ δύο φράγκων μόνον.
 Ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ φιλιτάτου Ραμπανᾶ θὰ τὸ εὐρήτε,
 κάτωθεν τῆς Δημαρχίας καὶ νὰ μὴν ἀργοπορήτε.